

Spørgsmål fra medlem af folketinget Bertel Haarder til undervisningsministeren og dennes svar af 21. november 1979 herpå

Til undervisningsministeren af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren ændre sin bekendtgørelse af 26. september 1979, således at unge uden teoretisk uddannelse fortsat kan blive optaget på et børnehave- eller fritidspædagogseminarium?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren har med sin bekendtgørelse af 26. september skærpet adgangsbetingelserne til børnehave- og fritidspædagoguddannelserne. Der kræves nu enten studentereksamen eller en erhvervsuddannelse eller to beståede HF-fag plus erhvervs erfaring i to år. Dermed udelukkes den ellers meget omtalte restgruppe, der er gået tidligt ud af skolen, og som hidtil gennem erhvervs erfaring og højskoleophold har kunnet skaffe sig adgang til disse meget efterspurgte arbejdsområder.

Det kan ikke være hensynet til børnene, der har ført til denne forstærkede diskrimination mod en gruppe unge, der i forvejen udelukkes fra flere og flere områder. Det er snarere hensynet til Børne- og Ungdomspædagogernes Landsorganisation (BUPL) og det pågældende uddannelsesråd, der her ser en chance for at hæve den pågældende personalegruppes status, jfr. førskolebetænkningen, 2. del, side 25 og 48.

Det er karakteristisk, at ministeren ikke tillægger praktisk arbejde i en børnehave nogen særlig værdi, skønt det jo ellers kunne være mindst lige så kvalificerende som nogle eksamenspapirer i nogle helt irrelevante fag.

Hvis der overhovedet skal være sammenhæng mellem ministerens redegørelse i foråret om de 16-19-årige og hendes konkrete handlinger, så må dette cirkulære omgående laves om. Samtidig bør ministeren opfylde løftet om at se kritisk på aldersbetingelsen (18 år), der her – som på andre områder – medvirker til at gøre gymnasiet til ventestation.

Ministeren har med sin tilslutning til U 90 gjort restgruppeproblemet til et politisk hovedspørgsmål. Hendes nye bekendtgørelse viser tydeligere end noget andet, hvad det er for kræfter og mekanismer, der skaber restgrupper. Det er nemlig bl. a. organisationerne og følgagtige embedsmænd og ministre.

Bertel Haarder (V):

Der er brugt mange ord på restgruppeproblemet, det centrale uddannelsesråd har brugt flere år og produceret en kæmperapport om det problem. Men hvem er det egentlig, der skaber restgrupper? Ja, det kan man se af den sag, som dette spørgsmål er blevet rejst på. Det er bl. a. ministre, som følger særinteresserne i deres krav om at skabe højere og højere barrierer, højere og højere uddannelseskraft på hver deres område. Det er det, der skaber restgrupperne. Det er mærkeligt, at det centrale uddannelsesråd i sin lange rapport ser fuldstændig væk fra, at det er organisationer, embedsmænd og ministre, der skaber restgrupper, men her er i hvert fald beviset.

Jeg har rejst dette som et spørgsmål af hensynsfuldhed, skønt det havde været mere naturligt at stille et forslag til folketingsbeslutning om at få sagen ændret, for jeg tror, der er et flertal i denne sal imod den beslutning, ministeren har truffet, men nu får ministeren altså lejlighed til kort at sige, at hun vil lave beslutningen om, og så taler vi ikke mere om det.

Undervisningsministeren (Dorte Bønnedsen):

Ved fastsættelse af adgangskrav er der søgt et balancepunkt mellem flere hensyn, hvor det primære er at bevare den brede sociale rekruttering. Herudover kan nævnes de stigende faglige krav til de uddannede ud fra et hensyn til børnenes udvikling og forældrenes tryghed og ønsket om at forebygge skolevanskeligheder. Beskæftigelsessituationen især for kvinder gør det ønskeligt at have